

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/59/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1519205107
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec Eren
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1519205107.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej. a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: Bytové družstvo Petržalka, IČO: 00 169 765, Budatínska ul. č. 1, Bratislava, proti žalovanému: H.. H. F., X.. XX. XX. XXXX, L. Y. N.. Č.. XX, L., o zaplatenie istiny 228, 93 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 10. mája 2021, č. k. 10C/28/2019 - 106, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi **p r i z n á v a** proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 228, 93 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 228, 10 eur od 17. 07. 2019 do zaplatenia a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, o ktorej rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 3 ods. 1, § 8a ods. 1, 2, § 10 ods. 1 zák. č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, Čl. 6 ods. 5, 6 Zmluvy o výkone správy, § 853 Občianskeho zákonníka, § 151 ods. 1 C. s. p. a vecne skutkovo a právne opodstatneným nárokom žalobcu, nakoľko žalovaný nedoplatok vyplývajúci z vyúčtovania za rok 2018 v lehote 15 dní neuhradil. Poukázal na skutočnosť, že mal z predložených listinných dôkazov preukázané, že žalovaný ako výlučný vlastník L. Č.. XXX X. R. Y. L. G. Y. L. na Y. N. Č..XX, si nesplnil svoju povinnosť voči žalobcovi ako správcovi bytového objektu, vyplývajúcu zo Zmluvy o výkone správy, keďže neuhradil nedoplatok z vyúčtovania za služby spojené s užívaním bytu za obdobie od 01. 01. 2018 do 31. 12. 2018, ktoré si prevzal dňa 01. 07. 2019, keď od nasledujúceho dňa mu začala plynúť v zmysle zmluvy o výkone správy 15 - dňová lehota na zaplatenie vyúčtovania, ktorú povinnosť si nesplnil ani čiastočne. Uviedol, že žalobca ako poverený zástupca všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu v zmysle Zmluvy o výkone správy, oprávnené požadoval zaviazat' žalovaného na zaplatenie žalovanej istiny, predstavujúcej nedoplatok na plneniach poskytovaných zo strany správcu v súvislosti s užívaním a prevádzkou predmetného bytu, t. j. rozdiel medzi uskutočnenými mesačnými platbami a skutočnými nákladmi. Priznanie príslušenstva k žalovanej istine odôvodnil právne ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nar. vlády č. 87/1995 Z. z. a vecne omeškaním žalovaného s plnením peňažného dlhu (nedoplatku v sume 228, 10 eur, keď suma nedoplatku 228, 93 eur zahŕňa aj úrok z omeškania za oneskorené zálohové platby v sume 0, 83 eur), z dôvodu ktorého žalobcovi priznal zákonný úrok z omeškania v sadzbe 5, 00 % p. a. zo sumy 228, 10 eur odo dňa 17. 07. 2019 do zaplatenia. Výrok, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania odôvodnil právne ust. 255 ods. 1, § 262 ods. 2 C. s.

p. a vecne úspechom žalobcu v konaní, ktorému preto priznal náhradu trov konania v celom rozsahu, t. j. 100 %.

2.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie a navrhol ho zrušiť a vzhľadom na jeho vážnu životnú situáciu a sťažené spoločenské podmienky dané núdzovým stavom a súčasťou mimoriadnou situáciou v Slovenskej republike, povahu sporu, kde má za to, že je aj spotrebiteľom a odvolaním sa domáha svojich práv, navrhol, aby bol od súdneho poplatku oslobodený. Namietol miestnu nepríslušnosť súdu prvej inštancie, nakoľko celá písomná komunikácia mu bola adresovaná na adresu jeho trvalého pobytu do okresu Sabinov, kde je miestne príslušný Okresný súd v Prešove, čím porušil svoju povinnosť (§ 8b ods. 1 písm. b/ zákona č. 182/1993 Z. z.) „dbať na ochranu práv vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a uprednostňovať ich záujmy pred vlastnými“. Vytkol súdu prvej inštancie, že sa nevysporiadal s jeho nespornými tvrdeniami v neprospech žalobcu a väčšinu prostriedkov jeho procesnej obrany a procesného útoku vrátane dôkazov vôbec neuviedol v napadnutom rozsudku a spochybnil platnosť zmluvy o správe medzi ním a žalobcom. Namietol, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal s tým, že žalobca predložil zmluvu o výkone správy, ktorá nespĺňa podmienku podľa § 14b ods. 1 písm. e), keď správca mu nedoručil ani úplné znenie zmluvy po jej zmene. Uviedol, že napriek skutočnosti, že Zmluvu o výkone správy nepodpísal z vážneho dôvodu minulých negatívnych skúseností so žalobcom, ktorý ho dlhodobo poškodzoval, podľa zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov aj nepodpísaná zmluva je pre neho platná a nevypovedateľná, čím je vytvorená vysoká miera nerovnováhy nadpráv v prospech žalobcu a povinností v jeho neprospech a bol proti svojej vôli vydaný do rukojemníckeho postavenia napospas svojvôli žalobcu. Namietol, že sa súd nevysporiadal s dlhodobým opakovaným a pokračujúcim neplnením si povinností žalobcu voči nemu (§ 8b ods. 1 písm. b/ zákona č. 182/1993 Z. z.) a nakoľko nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho konania a „na neprávne nemožno založiť právo“ má za to, že žalobca tým sám zneplatnil zmluvu o výkone správy. Nesúhlasil s tvrdením súdu prvej inštancie, že mu vyúčtovanie za rok 2018 bolo doručené dňa 01. 07. 2019, keďže sa nenachádzalo ani v jeho poštovej schránke na adrese Víglašská 11 a vyúčtovanie za rok 2019 v jeho poštovej schránke sa na uvedenej adrese nachádzalo, preto si ho odtiaľ vyzdvihol a podal voči nemu reklamáciu. Uviedol, že akceptovanie fiktívneho dátumu doručenia vedie k sporným následkom, pretože ak by skutočne reagoval na obsah nedoručenej zásielky, napr. v roku 2019, súd by mohol logicky namietat, že na obsah nedoručenej zásielky sa reagovať nedá. Poukázal na skutočnosť, že sa o fiktívnom nedoplatku uvedenom vo vyúčtovaní za rok 2018 dozvedel až od súdu dňa 24. februára 2020 a nakoľko žalobca nemal záujem s ním situáciu riešiť, považuje za nesprávne, aby znášal náklady a trovy tohto súdneho konania. Uviedol, že mu žalobca odmietol a opakovane odmieta namontovať pomerové rozdeľovače tepla bez rádiového dátového zberu a vymeniť vodomery pre teplú a studenú vodu, ktoré má vlastníky bytu namontované za vodomery bez rádiového dátového zberu, a to bez uvedenia zákonného dôvodu s tým, že pri vodomeroch žalobca uviedol, že mal povinnosť namontovať nové merače s rádiovým dátovým zberom nariadenú Smernicou 2012/27/EÚ, avšak nakoľko skonštatoval, že v uvedenej smernici sa nenachádza povinnosť nainštalovať vodomery s rádiovým dátovým zberom a žalobca toto konštatovanie nepoprel a ani nešpecifikoval podľa ktorého článku, prípadne odseku tejto smernice postupoval, je nesporné. Poukázal na skutočnosť, že žalobca nezdôvodnil na základe čoho inštaluje vodomery s rádiovým dátovým zberom ostatným vlastníkom bytov v bytovom dome, neinformoval ich o zdravotných, bezpečnostných, prípadne iných rizikách týchto vodomeroch s rádiovým dátovým zberom, pričom pri pomerových rozdeľovačoch tepla žalobca uviedol, že dôvodom bolo hlasovanie vlastníkov bytov, ktorí mali odsúhlasiť montáž pomerových rozdeľovačov tepla s rádiovým dátovým zberom, avšak toto hlasovanie považuje za nezákonné, a preto nemôže byť považované za zákonný dôvod resp. dôkaz. Nezákonnosť sa podľa názoru žalovaného zakladá na skutočnosti, že žalobca dal podnet na zmienené hlasovanie, pričom nepravdivo uviedol, že montáž pomerových rozdeľovačov tepla s rádiovým dátovým zberom nariaďuje Smernica 2012/27/EÚ o energetickej efektívnosti, keď žalobca ani jeho konštatovanie, že sa v uvedenej smernici nenachádza povinnosť nainštalovať pomerové rozdeľovače tepla s rádiovým dátovým zberom nepoprel a ani nešpecifikoval, podľa ktorého článku, prípadne odseku tejto smernice postupoval, je nesporné. Uviedol, že ďalším dôvodom pre skonštatovanie nezákonnosti uvedeného hlasovania je skutočnosť, že vlastníci bytov neboli informovaní ani poučení o zdravotných, bezpečnostných, prípadne iných rizikách a o zjavnej nákladovej nevýhodnosti týchto pomerových rozdeľovačov tepla s rádiovým dátovým zberom a ani toto tvrdenie žalobca nepoprel ani nedoložil doklad o poučení, prípadne informovaní hlasujúcich vlastníkov bytov o uvedených rizikách. Poukázal na

skutočnosť, že podľa zápisnice o uvedenom hlasovaní sa hlasovania zúčastnilo len 13 vlastníkov bytov, čo je menej ako 10 % zo všetkých vlastníkov bytov v bytovom dome, pričom vyjadrenie žalobcu, že pre každého vlastníka bytu je výhodné mať namontovaný merač s rádiovým zberom, lebo potom sa mu jeho spotreba oznamuje mesačne, je nepresvedčivé. Skonštatoval, že výmenou pôvodných meračov za merače s rádiovým dátovým zberom sa energetická efektívnosť zhoršuje, pretože merače s rádiovým dátovým zberom sú zložitejšie na výrobu, sú drahšie, menej spoľahlivé, spotrebujú viac energie na svoju činnosť a v porovnaní s pôvodnými meračmi, predstavujú zdravotné a bezpečnostné riziko, čo spôsobí nevyhnutnosť vynakladania ďalších prostriedkov na prevenciu týchto rizík alebo riešenie ich dopadov a následkov, pričom každá z takýchto činností bude spotrebovávať nejakú formu energie, a preto je zjavné, že konanie žalobcu je v rozpore s cieľmi smernice, a tiež v rozpore so záujmami vlastníkov bytov, pretože ich úplne zbytočne vystavil zdravotným a bezpečnostným rizikám a zjavne aj vyšším nákladom za vyúčtovanie. Poukázal na skutočnosť, že žalobca neinformoval vlastníkov bytov, že merače (pomerové rozdeľovače tepla a vodomery) s rádiovým dátovým zberom, ktoré do bytov montuje, s ohľadom na rozsah platnosti švajčiarskych limitných hodnôt, nie sú určené pre lokality s citlivým užívaním, čiže miestnosti v budovách, ktoré sú pravidelne dlhodobo obývané alebo užívané osobami a detské ihriská, zároveň neinformoval vlastníkov bytov, že nedokáže vylúčiť možné negatívne zdravotné dopady meračov s rádiovým dátovým zberom na osoby - vrátane vlastníkov bytov - nachádzajúce sa v priestoroch, kde sú takéto merače namontované, pričom ak by vlastníci bytov boli o uvedených skutočnostiach, ktoré vyplývajú z obsahu zhrnutia posudku Elektromagnetická nezávadnosť rádiových systémů Techem informovaní, tak je možné, že by nesúhlasili s ich montážou do svojich bytov. Žalovaný vo svojom odvolaní ďalej uviedol, že žiadny zákon, ani smernica nebránila a nebráni žalobcovi, aby mu namontoval merače (pomerové rozdeľovače tepla a vodomery) bez rádiového dátového zberu rovnakej triedy presnosti ako sú namontované v iných bytoch a analogicky, žiaden zákon ani smernica neukladá žalobcovi povinnosť, aby mu namontoval merače (pomerové rozdeľovače tepla a vodomery) s rádiovým dátovým zberom. Uviedol, že žalobca mu odmieta účtovať skutočnú spotrebu tepla a vody, ktorá je blízka nule, napriek tomu, že je nesporné, že sa dlhodobo nezdržiava v predmetnom byte, čo žalobca vie a má možnosť si to aj overiť s tým, že vzhľadom na špecifickú polohu tohto bytu, v ňom celoročne nezaznamenal pokles teploty a to aj pri zatvorených radiátoroch pod 19 stupňov Celzia, pričom o tom, že sú mu dlhodobo účtované poplatky prevyšujúce jeho skutočnú spotrebu vie aj zástupca vlastníkov J. H.. Poukázal na skutočnosť, že žalobca nakoniec, až po výzve súdu počas prvého pojednávania dňa 16. 12. 2020 vypracoval vyúčtovanie nákladov za rok 2018 zo dňa 08. 01. 2021 a namieta, že súd netrval na skoršom vypracovaní uvedeného vyúčtovania za rok 2018, keď sa mohol až následne vyjadriť k detailom vyúčtovania za rok 2018, čo aj vykonal počas druhého pojednávania, dňa 10. mája 2021 a nakoľko vyúčtovanie neobsahovalo presnú citáciu ustanovení zákona, predpisov ani iných dokumentov, v ktorých by boli metódy výpočtov jednotlivých položiek vyúčtovania za rok 2018 uvedené, túto skutočnosť napadol, avšak súd sa s touto námietkou nevysporiadal, preto je nesporné, že stále nie je jasný pôvod metódy výpočtu a či táto metóda výpočtu jednotlivých položiek je pre každého rovnaká alebo sa uplatňuje viacero rôznych postupov v závislosti od vlastníka. Uviedol, že od roku 2018 odmieta akceptovať údaje z meračov spotreby vody, ktoré má namontované od roku 2012 a vytkol súdu prvej inštancie, že sa nevysporiadal s jeho nespornými tvrdeniami, že oznámil stav vodomerov za rok 2018 zástupcovi vlastníkov J. H. - na lístku do schránky, keďže takáto bola zaužívaná prax s tým, že súd zavádzajúco viackrát v bode 20 rozsudku uvádza, že sám nedoručil stavy vodomerov žalobcovi, čo môže vyvolať dojem ako keby žalobca akceptoval stavy jeho vodomerov, čo je v rozpore so skutočnosťou. Namieta, že sa súd nevysporiadal so skutočnosťou, že v uvedených súvislostiach upozornil na dôvodné podozrenie z porušovania Ústavou Slovenskej republiky garantovaných práv, ktorého sa voči nemu dlhodobo dopúšťa žalobca (čl. 12 ods. 4, čl. 15, čl. 40, čl. 44 ods. 1) a poukázal na to, že z povahy sporu je zároveň spotrebiteľom a konanie žalobcu považuje aj za istý druh nekalej obchodnej praktiky, vydierania, nátlaku, s čím sa tiež súd prvej inštancie nevysporiadal.

3.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že navrhuje napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. K námietke miestnej nepríslušnosti súdu prvej inštancie poukázal na § 41 C. s. p. s tým, že v konaní predložil zmluvu o výkone správy platne uzavretú dňa 01. 03. 2018 podľa § 8a ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon“), v znení účinnom od 01. 07. 2016 do 31. 08. 2018 a doručenie vyúčtovania preukázal fotokópiou vrátenej zásielky s poznámkou pošty „neprevzal v odbernej lehote“. K odvolacím námietkam žalovaného ďalej uviedol, že jednotlivé položky vyúčtovania podrobne vysvetlil a preukázal v podaní doručenom súdu

dňa 12. 01. 2021. K pomerovým rozdeľovačom tepla uviedol, že boli montované na základe povinnosti správcu plniť platné rozhodnutia vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome prijaté na schôdzi, alebo v písomnom hlasovaní s tým, že Zápisnicu zo schôdze vlastníkov zo dňa 20. 09. 2018, kde bolo prijaté rozhodnutie č. 4/2018/1 o montáži pomerových rozdeľovačov žalobca predložil na pojednávaní dňa 16. 12. 2020.

4.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania podľa ust. § 379 a ust. § 380 ods. 1 C. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 27. októbra 2021 podľa ust. § 378 ods. 1 v spojení s ust. § 219 ods. 3 C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (ust. § 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

5.

Podľa § 387 ods. 2 zákona. C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6.

S poukazom na citované ustanovenie, prihliadnuc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, ktorým žalobe žalobcu vyhovel.

7.

Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

8.

V prvom rade považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že žalovaný vo svojom odvolaní nevymedzil ani jeden odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. a) až h) C. s. p., obsahuje však odvolací návrh a z jeho obsahu (§ 124 ods. 1 C. s. p.) vyplýva, že žalovaný namieta procesnú vadu konania spočívajúcu v nedostatku dôvodov rozhodnutia, keď sa podľa jeho názoru súd prvej inštancie nevysporiadal s viacerými jeho námietkami v napadnutom rozhodnutí.

9.

Predmetom odvolacieho prieskumu je posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobe žalobcu, ktorý na základe Zmluvy o výkone správy zo dňa 01. 03. 2018 vykonáva správu bytového domu so súpisným Č. XXXX na Y. N. Č.. XX Y. L. (B. na Z. Č.. XXXX, F. Ú. J.), a v ktorom sa nachádza byt č. 106 vo výlučnom vlastníctve žalovaného, domáhajúce sa ho uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu titulom nedoplatku z vyúčtovania nákladov za plnenia spojené s užívaním bytu za obdobie od 01. 01. 2018 do 31. 12. 2018 istinu 228, 93 eur s príslušenstvom vyhovel, keď dospel k záveru o dôvodnosti a právnej opodstatnenosti uplatneného nároku.

10.

K námietke žalovaného namietajúceho miestnu nepríslušnosť súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že tak ako správne uviedol žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného, bolo povinnosťou žalovaného, pokiaľ nepovažoval Okresný súd Bratislava V za miestne príslušný, vzniesť námietku miestnej nepríslušnosti pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patril, t. j. v odpore, ktorý podal dňa 12. 03. 2020 proti platobnému rozkazu vydaného súdom prvej inštancie dňa 10. decembra 2019, č. k. 10C/28/2019 - 29, nakoľko však miestnu nepríslušnosť namietol až v odvolacom konaní, nie je možné na ňu vôbec prihliadať.

11.

Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného v podanom odvolaní, že v konaní nebolo preukázané, že mu dňa 01. 07. 2019 bolo doručené Vyúčtovanie nákladov za plnenia spojených s užívaním bytu za obdobie od 01. 01. 2018 do 31. 12. 2018, nakoľko žalobca už k podanej žalobe predložil kópiu obálky (viď č. l. 13 spisu), obsahom ktorej bolo predmetné vyúčtovanie, ktorú si však žalovaný v odbernej lehote na pošte nevyzdvihol, a preto sa dňom vrátenia nedoručenej zásielky (dňa 01. 07. 2019) považovala za doručenú, aj keď sa o tom adresát, t. j. žalovaný nedozvedel.

12.

Je nutné uviesť, že predmetom tohto sporu je nedoplatok z vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytu, a preto bolo povinnosťou žalovaného v rámci procesnej obrany predložiť súdu dôkazy, ktoré by dôvodnosť uplatneného nároku spochybnili, t. j. preukázať, že mu nedoplatok nevznikol.

13.

Odvolací súd považuje za nutné predovšetkým uviesť, že žalovaný, napriek tomu, že v priebehu konania namietal platnosť Zmluvy o výkone správy vykonávanej žalobcom, bol od vzniku jeho vlastníckeho práva k bytu a spoluvlastníckemu podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastníckemu podielu k pozemku povinný podieľať sa na výkone správy domu, nakoľko správca zabezpečuje plnenia spojené s užívaním bytov v danom bytovom dome, keď je nesporné, že svoju povinnosť uloženú zákonom o vlastníctve bytov a nebytových priestorov porušil tým, že neplatil zálohové platby - preddavky vo výške stanovenej žalobcom napriek tomu, že právny titul uplatneného nároku, ako i právna povinnosť žalovaného vyplýva priamo z ust. § 10 ods. 1 zák. č. 182/1993 Z. z., ktoré je kogentným ustanovením a je v ňom upravená jedna zo základných povinností vlastníkov bytov a nebytových priestorov, bez ktorej by prakticky nemohol byť zabezpečený riadny výkon správy, nakoľko starostlivosť o spoločné časti a zariadenia domu, jeho príslušenstvo a zastavaný, či príľahlý pozemok spočíva najmä v riadnom zabezpečení prevádzky, údržby, prípadne opráv, pričom táto predpokladá aj náklady, ktoré sú povinní hradiť všetci vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome bez rozdielu, z dôvodu ktorého je potrebné, aby sa pravidelne a plynule vytváral určitý zdroj financovania všetkých nákladov, ktoré v súvislosti s výkonom správy domu vznikajú.

14.

Súd prvej inštancie dospel v odôvodnení napadnutého rozsudku k absolútne správne právnemu záveru, že žalovaný v konaní neunesol dôkazné bremeno, nakoľko právne relevantným spôsobom ani v odvolacom konaní nepreukázal neoprávnenosť vyúčtovaných nákladov, a keďže žalobca na preukázanie dlhu žalovaného predložil listinné dôkazy (ročné vyúčtovania za rok 2018, 2010, 2011, zostavu vyúčtovania nákladov a úhrad za rok 2018 a ďalšie), z ktorých vznik nedoplatku jednoznačne vyplýva, zaťažovala povinnosť tvrdiť a preukázať svoje tvrdenia žalovaného.

15.

K námietkam žalovaného, že sa súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nevysporiadal s jeho argumentáciou v priebehu konania odvolací súd uvádza, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva síce povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Vada nedostatku dôvodov rozhodnutia sama osebe (pri inak správnom rozhodnutí) nemusí (ale) disponovať potrebnou

ústavnoprávnou intenzitou smerujúcou k porušeniu ústavou chránených práv (viď napr. III. ÚS 228/06, I. ÚS 53/10, III. ÚS 99/08).

16.

Odvolací súd iba poznamenáva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). V danom prípade prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, a prijaté závery aj primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

17.

Odvolací súd preto dospel k záveru, že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 220 ods. 2 C. s. p.) a iba dodáva, že nie je povinnosťou súdu odôvodňovať rozhodnutie podľa predstáv ktorejkoľvek strany sporu s tým, že sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúcim všetky požiadavky podľa ust. § 220 ods. 2 C. s. p., v ktorom sa správne a presvedčivo argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením veci, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 2 C. s. p.

18.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 ods. 2 C. s. p. tak, že žalobcovi úspešnému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).